

Kolenbrander: Oorlog in Amsterdam

Reeds verschenen van Cazimir Maximillian:

Jip de Zwerfhond (2017)
Volgend jaar wordt alles beter (2017)
Normaal (2017)
Vega Parallel (2018)
Een giraffe in Praag (2018)
Ik niet hoor! (2018)
Sugar and Spice (2018)
Reptielen (2018)
Sentimentele blues (2019)
Arthouse (2019)
To Boddah (2019)
De Apocalyps kwam later (2020)
Melodie in sigarettenrook (2020)
Zomertoer (2020)
Zuid-Koreaanse kibbeling (2020)
Infrastructuur (2021)
Niemand neukt meer (2021)
Skinny Jake (2021)
Kolenbrander: Oorlog in Amsterdam (2022)

In voorbereiding

Samen
Zo'n ding waar geluid uit komt

Cazimir Maximillian

Kolenbrander: Oorlog in Amsterdam

BRAVE NEW BOOKS

Eerste druk: april 2022

Copyright © 2022 Cazimir Maximillian

Brave New Books.nl

Omslag © Cazimir Maximillian

Auteursfoto © Niels Thieleman

ISBN: 9789464489859

*Met dank aan mijn neef Jeff voor het verzinnen van de
voornaam van de hoofdpersonage.*

Profiel

Naam: Art Nan Willem Kolenbrander

Vader: Nan Willem Kolenbrander

Moeder: Gerthuida Octavia Kolenbrander

Geboren: 3 mei 1936 te Hippolytushoef, Wieringen, Noord-Holland

Lengte: 1 m 87

Getrouwd: Leen Stastra (1952 – 1954)

Trudy Pruis (1958 – 1966)

Marja Dijkstra (1974 t/m 1979)

Loopbaan:

1940 – 1945: Heilige Henricus School, Hippolytushoef

1945 – 1948: OBS De Mestschuur, Stroe. (gesloopt 1953)

1948 – 1950: LTS Gemeentelijk domein der propoganda en indoctrinatie (GDPI) Slootdorp (geschorst) (Gebouw gesloopt 1957)

1950 – 1951: Vakkenvuller Kruidenier Hippolytushoef (Ontslagen)

1951 – 1954: Boerenknecht (Ontslagen)

1956 – 1966: Schoonmaker Nederlandse Spoorwegen. (Ontslagen)

1966 – 1968: Poetsman Hoogovens (Ontslagen)

1968 – 1970: Taxichauffeur New York

1970 – 1973: Hurrah Sharks U.S. Army, Vietnam

1973: Afgekeurd (PTST)

1975 – heden: Privédetective, Amsterdam

Amsterdam 1980

Een

Een denderende trein maakt me wakker...

Ik woon op een woonboot sinds mijn wijf bij me weg is. Dat loeder. Dat ze de klere mag krijgen.

Ik zie de stoffige lichtstralen door de ronde raampjes, ruik de stank van gisteravond en mijn smoel is zo droog als de pleuris. En ik moet nog aan het werk ook, maar ik heb voorlopig nog geen zin. De baas zal wel niet blij zijn. .

Ook nu hoor ik weer die sirenes in het centrum, naast het rustgevende geklots tegen de wanden van mijn boot.

Ik haal diep adem, steek een been uit het bed en laat een scheet.

Zoals elke ochtend kan ik niet geloven wat ik op de tafel aantref. De fles whiskey is voor driekwart leeg en de aardewerken fles jutter ligt op zijn zij, zonder dop.

Dus die moet wel helemaal leeg wezen.

Op de grond liggen overal kranten en pornotijdschriften. Een van die blote tieten bladen blijft aan mijn voet plakken.

Ik schop het blad van me af en zo'n bladzijde met zo'n bloot wijf blijft nog aan mijn poot vastplakken. Wil ik hem van mijn voet aftrekken, donder ik bijna op mijn sodemieter.

Wat een rotzooi ook elke ochtend.

Nou... In het keukentje loop ik achter met de afwas. Zeg er maar alles over, het kan me toch geen biet interesseren.

Met water spoel ik mijn droge bek en vervolgens zet ik koffie.

Ik neem plaats op het bankje, steek een sigaret op en kijk tegen de stinkende verwerkte drankproductie op mijn tafel en de asbak vol peuken en zwart gruis. Van gisteravond, maar zelfs ook van enkele avonden ervoor. Sommige borden met etensresten. Allejezus nog aan toe.

Even later drink ik koffie in een smerige beker, knabbel aan een beschuitje met kaas en ga al rokend naar de plee om daar

een drol te lozen waarvan de kleur en geur het lot van mijn bestaan lijkt te willen bepalen... en die is niet hoopvol.

Als ik mijn reet af wil vegeen gaat de telefoon. Dat verschrikkelijke gerinkel. Negen van de tien keer bellen er mensen die ik kan schieten.

Mijn baas Petrus. Baas? Zeg maar opdrachtgever. Een hond heeft een baas. Ik ben mijn eigen baas. Ja, het is nu negen uur... dus het kan niemand anders zijn.

Bij de tweede rinkel kijk ik van de rol toiletpapier naar die rinkelende telefoon, waarvan dat toestel met zijn draaischijf een stoïcijnse doch opdringerige blik naar je lijkt te werpen. Met de stront nog tussen mijn reet loop ik naar dat krenge en neem hem op.

'Kolenbrander...'

'Ja godverdomme Art!'

Ik had gelijk. Het is baas Petrus.

'...Ik kan je al door de telefoon heen ruiken.'

'Nou... Dat is knap.'

'Ik heb nu geen tijd voor die onzin. Het is negen uur en iedereen is al lang aan de slag! En wat doet zo'n slungel als jij?'

'Baas, ik was net aan het poepen. Ik moet mijn reet nog afvegen.'

'Ongelofelijke kleuter! Jij denkt dat je alles kan maken hè met je zogenaamde onafhankelijkheid.'

'Waar maak je je zo druk om? Je verdient toch aan mij?'

'Als je niet binnen een half uur op mijn kantoor bent dan mag je lekker ergens anders aankloppen. Voor jou tien anderen!'

'Ik mag jou ook Petrus... Kom eraan...'

Ik heb bijna nooit de tijd om me als een echte privédetective te kleden. Dat is ook de reden dat ik er bijna altijd op zijn zondags bijloop. Ook vandaag is mijn kop ongeschoren, zitten

mijn haren in de war, heb ik een grijze spijkerbroek aan, zit de zool van mijn rechter schoen een beetje los. Ik probeer mijn smoelwerk in plooi te houden, maar als ik met een sigaret in mijn mond de deur open doe en van mijn boot wil stappen lijkt het weer terug in zijn ongeordende wijze te worden verschoven. De zon schijnt, op de spoordijk aan de Dijksgracht rijdt een hondenkop voorbij... of was het nou een apenkop?... Ik open mijn brievenbus om de krant eruit te halen en loop naar mijn auto. Een Fiat 1500 Berlina.
Godverdomme...

Ik slenter terug naar mijn boot, open de deur, loop naar mijn nachtkastje en haal daar mijn Colt 1911 in holster uit de la; samen met twee magazijnen.

Mijn pistool vergeten. Hoe kan dat in godsnaam? In de jaren dat ik bij de justitie werk heb ik nog nooit mijn pistool vergeten.

Hoe lang heb ik nog? 20 minuten...

Ik heb mijn tanden natuurlijk ook niet gepoetst en het zal dan maar aan mijn omstanders te oordelen zijn of ik stink naar de drank, zweet, pis of misschien wel erger.

Ik doe de deur op slot en slenter naar mijn auto, spring erin en druk het gas voor driekwart in.

Het bureau waar ik werk zal je van de buitenkant niet duidelijk kunnen zien. Het bevindt zich op het kruispunt van de Geldersekaade, vlak bij de Chinees. Gelukkig dicht bij huis. Ik vermijd het centrum, daar zal vast wel weer oorlog gevoerd worden.

Ik rij langs het Centraal Station en snuif opnieuw die lucht op, zoals elke ochtend.

Amsterdam, smerig, desolaat, rauw. Al die junkers, punkers, zwervers, vuilnis. Het Centraal Station is al de welkomstpoort

waar je tussen de kruipende heroïneverslaafden, pooiers en gekken naar de waanzin van het centrum loopt. En daar moet ik wat aan gaan veranderen... om te beginnen. Ik neem de route via de grachtengordels, langs al die dagjesmensen op die zwarte fietsen die ze in 1945 van de Duitsers als troostprijs kregen en de zwervers en kleptomanen die met hun bakfietsen al loerend de wegen blokkeren. De bouwvakkers doen nuttig werk, op de terrasjes zitten er al mensen aan het bier; waarvan je je afvraagt wat die verder allemaal doen in hun leven en een vuilniswagen passeert met zijn bemanning de tot half over de straat uitgezaaide vuilnistroep die inmiddels door de meeuwen en de duiven zijn aangevreten.

Ik druk mijn sigaret uit in de overvolle uitklapbare asbak en zoek op de Geldersekaade een parkeervak uit.

Als ik uitstap, trap ik in de poep.

'Godverdomme...'

Mijn nieuwe opgestoken sigaret valt uit mijn bakkes.

...Hondenpoep... Ook zo'n plaag in deze stad.

Ik loop naar het pand terwijl ik mijn zool over de straat schraap. Ik loop bijna tegen zo'n fietser op. Ik vraag me af hoe lang die zool het nog zal volhouden. De deur van het bureau staat al open en gelukkig is er een deurmat waar ik mijn schoen verder af kan vegen. Het is een soort dwangneurose. De meeste stront is ervan af, maar dat is niet genoeg.

Ik ben ook alweer vijf minuten over tijd. Natuurlijk. Ik heb betere tijden in mijn leven gekend.

Ik loop de trap op en ik kom meteen Joyce de schoonmaakster tegen. Een lekker wijf trouwens.

'Hé Joyce.'

'Hoi.'

Ik pets haar tegen haar reet terwijl ze gebukt een doek